

Luxury Man

Contents

Luxury Man	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	30

Luxury Man

Giới thiệu

Edit: Hạ Nhật NhiBeta: Hạ Nguyệt – Tử Đằng – Hạ VũThể loại: Hiện đại đô thị – Có ầm áp có đấng cay – Ngược nhẹ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luxury-man>

1. Chương 1

Tiếng chuông điện thoại không quá chói tai reo lên vào sáng sớm yên tĩnh, đánh thức người đang ngủ say.

“Alô?Tony Tiêu xin nghe, xin hỏi ai vậy?” Bằng trực giác cầm lấy điện thoại, mặc dù cơn buồn ngủ vẫn đang làm cho đầu óc ý nghĩ hỗn loạn, nhưng thanh âm phát ra vẫn trầm tĩnh chuyên nghiệp.

“Tôi đây, Tôn tổng.”

Ông chủ? Thần kinh Chí Hạo trong vòng một giây lại thanh tỉnh thêm một ít:“Có chuyện gì sao?”

“À, ngày mai cậu quay về văn phòng chính một chuyến nhé, vé máy bay tôi sẽ giúp cậu đặt, qua 10 giờ phi cơ sẽ cất cánh.”

“A.....”

“Có vấn đề gì thì gặp mặt nói sau.” Trong ngữ điệu luôn luôn trầm ổn của Tôn Đức Long còn có một tia mệt mỏi.

“Nhưng mà”

“Không cần nhưng mà, đi thu dọn đồ đạc đi.”

.....

Tiêu Chí Hạo ngơ ngác nhìn điện thoại bị dập máy, sững sốt ba giây đồng hồ, quay đầu trộm liếc mắt đồng hồ trên tường, thấy rõ ràng vị trí kim đồng hồ điểm qua, rạng sáng: 2 giờ 23 phút!

Có làm không vậy? Chí Hạo lập tức nằm lộn lại.

Lão đại quả nhiên là lão đại, tuổi tác đã lớn như vậy, sự quyết đoán chỉ thấy tăng chứ không thấy giảm, cơn thịnh nộ lại ngày càng nhiều. Gặp được ông chủ như thế, trừ bỏ linh mệnh làm việc thì còn có thể làm được gì? Chí Hạo tự nhận mình không hay ho, đem đồng hồ báo thức chỉnh đến sáu giờ, chuẩn bị hành trang cho chuyến khởi hành vào sáng sớm.

Chí Hạo tay chân lạnh lẽo, sáng sớm đã hoàn thành việc bàn giao với công ty, 9 giờ đúng có mặt ở sân bay Singapore, vài giờ sau đã ngồi trong văn phòng của ông chủ ‘siêu cấp quan trọng’ — Tôn Đức Long.

“Cậu ở Singapore mấy năm rồi?” Tôn tổng vĩnh viễn luôn trưng ra khuôn mặt vô cùng mệt mỏi, biểu hiện cho cuộc sống công việc bận rộn, mí mắt rũ xuống, thoạt nhìn giống như một con sư tử thô bạo nhưng im lặng.

“Hai năm.” Cho dù ở chung lâu ngày, từ khi mới lặn lội ra đời đã làm việc ở đây nên lá gan cũng lớn hơn bình thường, nhưng khi mặt đối mặt thế này, trong lòng Chí Hạo lại cũng không tránh được có chút sợ hãi.

“Làm việc không tồi.”

Một câu khẳng định, Chí Hạo đánh một hơi thở dài nhẹ nhõm.

“Nhưng mà, sau này vẫn nên quay về Đài Loan làm việc đi, gần đây vừa ký hợp đồng với một nhân vật lớn, tôi định để cậu làm trợ lý cho anh ta.”

Trợ lý?

Tiêu Chí Hạo chấn động, quả thật xấu xa, cậu làm việc đã nhiều năm như vậy, chi nhánh ở Singapore của công ty tuy rằng chỉ là quy mô nhỏ, nhưng tốt xấu gì cậu cũng là người quản lí cả một khu vực, sao bỗng nhiên bị lôi về tổng bộ, lại đi làm trợ lí cho một người khác.

“Tôn tổng, ở chi nhánh mới bên kia tôi đã làm gì khiến ngài không hài lòng sao?” Chí Hạo cường chế trấn định suy nghĩ, cố gắng để câu hỏi của mình nghe trật tự rõ ràng.

“Không có, cậu làm rất tốt.”

“VẬY vì cái gì”

“Bởi vì đối với công ty mà nói, anh ta là người có giá trị còn nhiều hơn cả một thị trường Singapore.”

“Nga.....” Tiêu Chí Hạo không khỏi kinh hô một tiếng: “Người nào?” Chẳng lẽ, ông chủ ký được hợp đồng với ngôi sao nổi tiếng sao?

Tôn tổng không trả lời, từ giá sách bên cạnh rút ra một phần tư liệu quảng cho cậu.

Mở ra trang thứ nhất, một loạt ký tự in đậm cái tên –Sam Jin

Sam? Jin? Chí Hạo nhất thời bưng tỉnh, thật đúng là nghĩ không ra ở Đài Loan lại kiếm được một đại nhân vật như thế.

“Anh ta không phải nghệ sĩ, là một nhà thiết kế!” Tôn Tổng như nhìn thấu tâm tư của cậu.

“À.....” Chí Hạo mới à một nửa đột nhiên nhảy dựng lên: “Sam Jin?”

Tôn tổng gật đầu, dùng ánh mắt nhắc nhở cậu đang thất thố, Chí Hạo cũng không có kinh giác, lại tiếp tục lật tư liệu “Thần đồng” “Kì tích mới của ngành thời trang Đài Loan” “Tân sủng của X”..... Vân vân, giải thưởng lớn CotyAward, các loại giải thưởng bậc nhất cho người thiết kế trang phục nam giới CFDA, Chí Hạo chưa hiểu rõ hết danh hiệu nên xem đến hoa cả mắt.

Kiên trì đến trang cuối cùng, là một phần thông tin cá nhân ngắn gọn.

SamJin

Tên tiếng Trung: Cận Thần

Chòm sao Nhân Mã.

Sinh ngày 18 tháng 12 năm 1976 ở Bản Kiều, Đài Bắc.

Năm 1999 tốt nghiệp học viện thời trang ở New York.

Dòng máu Trung Quốc.

Làn da bánh mật nhàn nhạt

Tóc ngắn.

Má trái có một lúm đồng tiền,

Không bấm lỗ tai, không có hình xăm.

Cực đủ tài hoa, lãnh đạm, ôn nhu, lãnh khốc, người song tính luyến (*yêu cả 2 phái*)

“Khoa trương như vậy?” Chí Hạo bất đắc dĩ ngắc đầu, thời gian qua có nghe nói anh ta luôn thuận lợi, nhưng dù sao đó không phải là sơn đầu (*người làm chủ 1 vùng*), cũng không phải học được tất cả mọi điều, thật không ngờ lại thành công đến vậy.

“Tư liệu cậu cầm trên tay chỉ là một phần, đó là bình luận khách quan nhất có thể đưa ra vào hiện này.”

“Anh ta xem như thuộc ngành thời trang, vì sao đồng ý ký hợp đồng chính thức với công ty chúng ta?”

“Cận Thần hiện tại là người có chương trình nghệ thuật có mức thu cao nhất, mặc kệ cậu chụp bao nhiêu ảnh, anh ta chỉ tính phí thời gian, từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc, một giờ mười vạn.” Nói xong lời cuối cùng, khóe miệng Tôn tổng hơi cong lên, tựa hồ rất không cho là đúng.

“Kính dị.....” Chí Hạo rất phối hợp sợ hãi than một tiếng, quả nhiên là đại sinh ý.

“Bất quá so sánh với thương hiệu của anh ta ở Nhật Bản mà nói, thị trường Đài Loan chỉ kiếm về tiền cắc, không đáng để vào mắt, có một số công ty truyền thông Nhật Bản nguyện ý trả 20 vạn cộng thêm đi lại đều vé máy bay hạng nhất và ở khách sạn năm sao, chỉ đổi lại một cái thông cáo của anh ta.” Tôn tổng nói chuyện luôn luôn lời ít mà ý nhiều, hiện giờ dài dòng như vậy hiển nhiên là do bắt con cá lớn béo bở này.

“Cuối cùng, tiền hoa hồng anh ta muốn là 4: 6!”

“Có lắm hay không?” Chí Hạo mục trừng khẩu góc, là cậu rời đi Đài Loan đã lâu lắm sao? Khi nào thì thị trường buôn bán sinh lời như thế?

“Bởi vì anh ta rất khó tính. Khi tâm tình không tốt thì càng kinh khủng; Anh ta có thể trên một chương trình trực tiếp, nói thẳng mặt nữ MC: Dáng người của cô nếu mặc quần áo do tôi thiết kế thì tốt hơn hết hãy cắt bỏ nhãn hiệu đi. Anh ta sẽ có thể ở trước giới truyền thông làm cho cô người mẫu S tiêu tùng. Vậy mà trước mặt Mike, chồng cô nàng thì diêm dăm chân thành khiến hấn phát ghen, luôn giữ thái độ mặc kệ người khác, xem mọi người đều là lão trư.” Tôn tổng nói đến nghiêng răng nghiêng lợi, có thể nói muốn có được người này, Tôn tổng cũng mất rất nhiều tâm tư nha.

Chí Hạo lại bật cười: “Làm việc thực hiệu quả.”

“Cậu tin tôi đi, anh ta căn bản không chỉ làm việc hiệu quả, chỉ là hơi tùy tiện trong ăn nói còn làm việc lại rất quy tắc, phi thường tự giác. Anh ta cũng không đặt nặng bối cảnh gia đình khi làm việc, giống như việc thông cáo này nọ cũng không thèm đến, coi như là tiền cắc thôi ”

“Như vậy.....” Chí Hạo làm ra bộ dáng khó xử, trong lòng lại mừng thầm, vị đại thúc mặt than này, còn cường điệu người ta khó khăn như thế, thực không tầm thường nha.

“Không cần lo lắng nữa, lương cơ bản so với quản lí khu vực cũng không ít hơn, mặt khác, công ty sẽ xem thành tích, làm tốt thì thưởng nhiều.” Diêm vương chính là diêm vương, luôn đi guốc trong bụng tiểu quỷ, tiểu quỷ nghĩ gì đều rõ như lòng bàn tay, Tôn tổng nâng lên mí mắt, bình tĩnh liếc cậu một cái, hỏi:“Có làm hay không?”

“Làm!” Tiêu Chí Hạo thốt ra.

Không có biện pháp, đầu năm nay làm cái gì cũng dễ kết oán, duy chỉ có tiền là không bao giờ.

2. Chương 2

“Tốt lắm!” Tôn tổng như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra: “Trước đây anh ta có một trợ lí là Phan Thụy, cô ấy đã chuẩn bị tư liệu rất tốt cho cậu, cậu bây giờ nên đi bàn giao trước đi.”

“Chị Phan ư? Vì sao cô ấy không làm nữa ?” Chí Hạo không khỏi do dự, Phan Thụy là trợ lý cực có thâm niên, khi cậu mới được nhận vào công tác ở công ty này, cô ấy đã là người đi liên hệ với các minh tinh, cùng đại chế tác thập phần quen biết, sao lần này cô ấy lại không làm chứ?

Tôn Đức Long dừng lại, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu, trong mắt có bất đắc dĩ nhàn nhạt: “Cô ấy cho tôi một lí do phi thường chính đáng, cho nên tôi đồng ý, nếu cậu muốn biết nguyên nhân chính xác, vẫn nên đi hỏi thẳng cô ấy đi.”

Chí Hạo ngậy người, đành phải ngoan ngoãn lên tiếng chào, xoay người ra khỏi cửa.

Phan Thụy là trợ lý cấp cao của khu quảng cáo, có văn phòng độc lập, các loại tư liệu luôn được phân loại, cập nhật và chỉnh lý bổ sung nội dung rất tỉ mỉ xác thực, có trật tự rõ ràng. Chí Hạo nhìn cô cực thành thạo phân phó công việc đến thất thần, lần đầu tiên cậu thấy bộ dáng cô khi làm việc, cổ tay linh hoạt, tay áo dài xắn lên, nếu coi cô là tiêu chuẩn, cậu cũng không thể xác định có làm tốt hơn cô hay không nữa.

“Có thể mạo muội hỏi cô một vấn đề không?” Chí Hạo cầm văn kiện trên tay, tận lực làm cho thái độ của mình bình thản.

“Nhất định phải trả lời sao?” Phan Thụy ảm đạm cười, trong mắt toát ra thần sắc bất đắc dĩ tương tự Tôn tổng.

“Tôi biết điều này có chút mạo muội, chỉ là muốn hỏi lý do cô không làm nữa, nói không chừng tôi cũng sẽ như vậy, cho nên...”

“Không, cậu sẽ không!” Ánh mắt Phan Thụy sắc sảo, thanh âm rõ ràng lưu loát: “Bởi vì, cậu sẽ không thích anh ta.”

“Hả.....” Chí Hạo đột nhiên mở to hai mắt, ở trong cái giới lẩn quẩn hỗn loạn này trợ lý cùng minh tinh luôn có bao nhiêu tin đồn xấu, nhưng phần lớn mấy tin đồn này chỉ xảy ra với một trợ lý mới vào nghề, Phan Thụy lẩn lộn đã mười mấy năm trên thương trường vậy mà lại đối với đối tượng công tác của mình có tình cảm như vậy, chuyện quả thực tựa như thiên phương dạ đàm.

“Cho nên tôi nghĩ hẳn là nên đổi một hoàn cảnh làm việc khác.” Phan Thụy nhìn mặt cậu, cười khổ nói.

“Cô từng thổ lộ với anh ta sao?” Không biết vì cái gì, Chí Hạo bỗng vì cô mà buồn thay, cô chính là thần tượng của cậu khi mới vào công ty.

“Không nhất thiết phải làm vậy!” Phan Thụy quả quyết phủ nhận.

“Vì cái gì?” Chí Hạo kích động nhảy dựng lên: “Cứ như vậy mà bỏ qua sao, cô sẽ không hối hận? Tôi cũng không tin, tôi cũng không tin anh ta là hồng thủy mãnh thú (*thứ đáng sợ*)”

“Không, hẳn không phải hồng thủy mãnh thú.” Phan Thụy nhẹ nhàng lắc đầu, trong mắt có mê vông ôn nhu: “Hắn là người nam nhân vĩnh viễn không ai có thể chiếm được.”

Vô luận Phan Thụy cường điệu cùng lặp lại rằng Cận Thần không phải kẻ cuồng biến thái, tâm tình khấn trương của Chí Hạo vẫn không thả lỏng được, mắt thấy cậu một bên nắm chặt lấy vô-lăng, mặt bên thở dài nặng nề, gương mặt nghiêm nghị của cô không nhin nổi bật cười.

“Ai? Làm sao vậy?” Chí Hạo đang ở trong lòng mắng to người nổi tiếng tiền tài tội ác ngập trời.

“Đã gặp mặt bạn gái chưa?” Phan Thụy mỉm cười hỏi.

“Ừm, đêm qua vừa cùng nhau ăn cơm.”

“Khi nào thì kết hôn?”

“Ha hả, vẫn chưa quyết định!” Chí Hạo cười đến có chút ngu ngơ.

“Chuyên tâm mà bồi dưỡng tình cảm đi!”

“Đúng nha, cô xem tôi này, không phải đang xông vào hang rồng hang cọp để kiếm tiền lấy vợ đấy sao!” Chí Hạo nhăn mặt lại, biểu tình thập phần đáng yêu.

Phan Thụy nghe vậy cười to, cơ hồ cười ra nước mắt. Từ khi cậu vào công ty, cô đã lưu ý đến cậu, phẩm chất thuần chính, làm việc kiên định, chăm chỉ, cũng có phẩm cách kiên định, hiện giờ cậu đã tiến được bước lớn trong công việc, ở cái nơi giả dối bon chen lâu ngày như vậy, mà vẫn có thể giữ được tâm tư đơn thuần cùng thành tâm, thật sự khó gặp được người như vậy. Ai cũng đều giả vờ cao sang, tranh đua cho thỏa lòng kiêu ngạo, chỉ có cậu ta thủy chung biết chính mình đang làm gì và muốn những gì, cũng không nước chảy bèo trôi, không theo đuổi sang giàu quyền thế, luôn an ổn hạnh phúc khiến người ta ghen tị.

Quả nhiên chỉ cậu ta mới có thể, chỉ có người kiên định thuần khiết lại có lòng thành như cậu mới phù hợp với nam nhân kia, có thể chống lại sự vô tâm mà mị hoặc của người đó.

Mấy ngày nay Cận Thần đang bận rộn với việc chụp ảnh, bận đến mức ăn không nổi, vì thế khi vừa đi vào khu vực chụp ảnh Tiến Kiến ở ngoại ô Đài Bắc, Chí Hạo lập tức liền nhận ra người đang bị vây quanh, lúc ấy xem trên ti vi, chỉ cảm thấy anh ta cực đẹp trai, giờ phút này đứng ở trong một đám người, cũng thập phần nổi bật, nổi bật an nhỏ nhỏ của Chí Hạo cuối cùng cũng bùng nổ một chút.

Cận Thần quay đầu hướng Phan Thụy đánh tiếng chào hỏi, lập tức lại đem tầm mắt chuyên chú đến bên người mẫu cùng thợ chụp ảnh.

Phan Thụy kéo Chí Hạo ngồi xuống ở một bên, lại sợ cậu nhàm chán, thuận tiện liền đem những người mẫu làm việc bên người với Cận Thần giới thiệu, từ danh tính đến thân thế, từ quốc tịch đến công ty chủ quản của, còn phụ thêm vài lời bình về cung cách làm việc của những người đó. Cô luôn luôn là trợ lý chuyên nghiệp, tuy rằng chỉ phụ trách bộ phận quảng cáo trên tivi, chính là nếu đối tượng làm việc là nhà thiết kế, thì cô cũng đối với ngành thời trang có những hiểu biết nhất định, Chí Hạo nghe được cảm khái vạn lần, quả nhiên, tiền bối chính là tiền bối. Nhìn một người vài lần liền nhớ hết mọi thứ.

Công việc chụp ảnh dường như đã kết thúc, cũng đã hơn bốn giờ, bởi vì thật sự chưa từng tham dự qua, Chí Hạo rất cục nhen không được mệt rã rời, hơn nữa bụng cũng không chịu thua kém bắt đầu thâm thì kêu, đang nửa tỉnh nửa mê, bỗng nhiên nghe được phía trước một trận hoan hô, nhóm tuần nam mỹ nữ giải tán để nghỉ ngơi, mà Cận Thần đang tươi cười tiến về phía bọn họ. Trong lòng Chí Hạo khẽ giật mình, lập tức lay dậy mười hai vạn phần tinh thần.

“Ngại quá, để mọi người đợi lâu!”

Đi tới gần, mới phát hiện nam nhân này thật sự xuất sắc, dáng người cao lớn gầy yếu, mặc một chiếc áo sơ mi màu xám nhạt, hiện ra đường cong cơ thể. Nếu anh ta không làm nhà thiết kế, chỉ cần lấy khuôn mặt đi bán, tin tưởng cũng đủ để sống.

“Không sao, công việc thôi.” cử chỉ Phan Thụy thập phần đoan chính thỏa thiếp, lại kéo Chí Hạo đến phía trước: “Vị này chính là người sắp sửa tiếp nhận vị trí của tôi – Tiêu chí hạo.”

“Xin chào!” Cận Thần tươi cười, chân thành vươn tay: “Hy vọng hợp tác vui vẻ.”

Đôi tay kia thực khô, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, Chí Hạo vẫn luôn tin rằng giữa người với người cũng sẽ có một mối quan hệ đơn giản và chân thành, cho nên cậu dùng thành ý lớn nhất nhìn anh, gắt gao bắt tay. Ý cười của Cận Thần lại càng thêm sâu, trên gương mặt hiện ra má lúm đồng tiền nhân nhậ, cười nói: “Tôi nghĩ, chúng ta hẳn là có thể hợp tác thực vui vẻ.”

“Ha, không thể tưởng được anh có mới nói cũ!” Phan Thụy cố tình bắt măn.

“Sao có thể chứ!” Cận Thần quay sang nhìn, ánh mắt chuyên chú của nam nhân này sẽ khiến người khác hoảng hốt: “Tôi sẽ rất nhớ cô đó.”

Chí Hạo mắt thấy Phan Thụy sắc mặt cứng đờ, sợ tới mức hết hồn, vội nhanh chóng ngắt lời, cũng may cách đó không xa có người mang cơm đến, lực chú ý đều được chuyển đến đó.

“Đường, dấm chua, cơm, rau xào, xà lách, rau không được quá chín, không cho hành!” Cận Thần từ túi lớn lấy ra một phần đặt lên tay Phan Thụy, lại quay sang hỏi Chí Hạo “Cậu có đặc biệt kiên cái gì không?”

“Không có!” Tiêu Chí Hạo thụ sủng nhược kinh quá độ, phải một giây sau đại não mới phản ứng lại được: “A, tôi không ăn cà.”

“Vì cái gì? Cà rất ngon nha!” Cận Thần chọn mi, lấy ra một phần cơm đưa cậu.

Chí Hạo nhất thời há hốc mồm, nhìn anh lấy một phần cơm cho mình rồi đi đến bên cạnh ăn, mới giữ chặt cánh tay Phan Thụy, vội vàng hỏi: “Ai, cô nói xem, có phải anh ấy cũng thích cô không?”

“Không có khả năng!” Phan Thụy vui đầu ăn cơm, ngữ khí như băng.

“Cô xem, anh ta đối cô săn sóc như thế! Còn nhớ rõ cô thích ăn gì.”

“Hắn chẳng qua là dễ nhớ rõ!” Phan Thụy ngẩng đầu, khuôn mặt bình tĩnh, hốc mắt đã có điểm hồng:

“Có một loại người, dù không có cảm giác nhưng vẫn có thể quan tâm, lại không biết người khác đã điên đảo vì hắn, không thể tự giải thoát.”

Chí Hạo đành im lặng, cũng không dám nói gì nữa.

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ăn cơm xong, việc chụp ảnh lại tiếp tục, Chí Hạo cùng Phan Thụy kỳ thật cũng không có chuyện gì để phải lưu lại, chính là Chí Hạo nóng lòng muốn hiểu biết nam nhân này, mà Phan Thụy, bởi đây là lần cuối cùng gặp mặt, nên lưu luyến không muốn đi, vì thế hai người ngồi vào một bên, lại bắt đầu nói chuyện phiếm.

Cũng không biết trải qua bao lâu, trên sân lại lần nữa yên tĩnh, Chí Hạo theo tầm mắt mọi người nhìn qua, thấy một cậu trai giống như thiên sứ đứng ở cửa, vóc người cực cao, khung xương cân đối, tóc ngắn bạch kim rực rỡ, con ngươi màu lam như biển sâu thăm, nhìn thấy Cận Thần đang ngoắc tay với mình, mới từ trên môi chậm rãi câu lên nét cười, một mạch đi đến bên người anh.

“Cậu ấy tên John Humer, là người mẫu Châu Âu được chọn, cũng là bạn trai hiện tại của Cận Thần.”

Bạn trai? Tuy rằng biết Cận Thần song luyện tính, nhưng khi nghe được hai chữ bạn trai, thần kinh Chí Hạo vẫn bất giác sững sốt một chút, đại khái là nam nhân kia thực giống bình thường, không giống người có bạn trai nha.

Bất quá Chí Hạo nhất thời hiểu được vì cái gì Phan Thụy kiên trì cho rằng cô không cần phải thổ lộ, vì thế vươn tay vỗ vỗ vai cô, nhẹ giọng nói: “Không sao đâu, bại bởi cậu trai kia cũng không tính oan uống.”

“Đúng vậy!” Phan Thụy đưa tay chống cằm nghĩ tới tương lai, lộ ra tâm tình thoải mái, dùng sức hít sâu một cái, khẽ cười nói: “Nói đến cùng, kỳ thật, người ta cần bản cũng không để ý đến tôi.”

“Không phải nha!” Chí Hạo nghiêm trang nói: “Cậu trai đó cũng phải cực kỳ thất tân bát khổ mới thắng được cô!”

Phan Thụy bị cậu chọc cười, ý cười tràn ra, ôn thanh nói: “Cậu thật sự là một đứa trẻ ngoan!”

Một ngày đó làm việc đến tận khuya, Phan Thụy kiên trì chờ đến hết, Chí Hạo ngủ qua đêm ở dưới lầu.

Trước khi đi, Phan Thụy còn cẩn thận dặn dò cậu ba điều:

- 1-Tuyệt đối không nên ép anh ta làm chuyện anh ta không thích, bởi vì chắc chắn sẽ không thành công.
- 2-Chuyện gì nếu anh ta đã nhắc lại hai lần, vậy nên thuận theo anh ta.
- 3-Trang phục hợp thời trang so với công tác đều trọng yếu ngang nhau.

Chí Hạo lẩm nhẩm đi lẩm nhẩm lại cho nhớ.

Kỳ thật cả ngày cũng không có nhiều việc để làm, nhưng Chí Hạo lại cảm thấy cực kỳ mệt nhọc, vội vàng tắm rửa một phen, nhắm mắt lại lại nhớ đến Humer kia được cái hôn lướt qua mặt. Tiêu Chí Hạo đối với người đồng tính xưa nay không có cảm giác gì, nhưng đôi tình nhân kia lại cho cậu cảm thấy cực thuận mắt, quả nhiên mỹ mạo là quyền lực vạn năng có thể miễn trừ ác cảm.

Mấy chương trình giải trí cũng không bị Cận Thần làm khó lắm, nhất là những thứ dính dáng đến nhận xét, nếu có thể an an ổn ổn chỉ làm bình phẩm, như vậy cũng sẽ ít bị quan trọng hóa hơn. Nhưng khi Cận Thần ở vị trí chế tá, Chí Hạo sợ hãi nhất những chương trình như thế.

.....

“CD rất hoa lệ, không hợp với cô”

“Versace thật cuồng dã, không hợp với cô”

“Gucci rất sắc bén, không hợp với cô.”

“Armani rất có khí thế, cũng không hợp với cô.”

Mỗi lần anh nói, gương mặt đánh phấn trắng như tuyết của nữ tử đối diện lại càng thêm tái nhợt, , mà tâm Chí Hạo cũng tùy theo đó mà rơi theo.

“Cho nên, cô vẫn nên ngoan ngoãn mặc Chanel của cô đi.....”

Cũng may tới cuối cùng, anh vẫn để cho người ta một đường sống, nếu không Chí Hạo không xác định được đại tiểu thư yêu mỹ thành si lại nổi tiếng hỏa bạo này có để yên cho anh hay không.

Bất quá, đối với một nhà thiết kế mà nói, thiết kế trang phục, phối hợp xuất sắc, cộng với thiết kế quảng cáo là ba công việc lớn bắt buộc phải làm, hầu như luôn bận rộn, đại bộ phận thời gian của Cận Thần đều ở nơi chụp ảnh, từ mặt bằng đến thời gian quảng cáo trên ti vi, vừa phải chọn lựa người mẫu, thật sự bận tới mảy mòi mắt.

Việc này nguyên bản không nằm trong phạm vi trách nhiệm của Chí Hạo, nhưng cậu chỉ phụ trách coi sóc người này, dù sao cũng rất nhàn rỗi, mà hết thảy đều là việc cậu không biết, mọi thứ thật mới mẻ. Cậu có tính cách chịu khó, lại thích học hỏi, rất nhanh đem công việc cao thấp làm thành thực, giống như một nhân viên làm việc lâu năm.

Quảng cáo thời thượng thì phải sáng ý, mà lại là ý tưởng chớp mắt, Cận Thần lại yêu cầu cực kỳ khắc nghiệt, chụp cả một ngày cũng không có tấm nào vừa mắt, Tiêu Chí Hạo luôn luôn tán thưởng nam nhân này làm việc nghiêm túc, vì thế theo anh đi sớm về tối, chưa từng nửa điểm oán hận, Cận Thần trừ bỏ thích nam nhân ra thì không có gì bất thường, thời điểm khác có thể nói là một người hảo tính tình, bất quá nhân vật của công chúng bị truyền thông đồng bóng hóa cũng là việc bình thường.

Liên tiếp vài ngày đều thần hồn điên đảo, đến tầm ngày thứ chín, di động Chí Hạo chợt nhận được tin nhắn:“

Gần đây anh bề bộn nhiều việc sao?– Phong Thanh

Chí Hạo vỗ ót, lúc này mới nhớ tới từng hứa sẽ liên lạc với Phong Thanh, ai! Có vội cũng không nên quên lão bà a, bằng không cô ấy giận dữ bỏ chạy, ai sẽ cùng cậu đi nốt nửa đời sau? Lập tức hồi đáp: Đúng vậy, vội muốn chết, đang bắt đầu làm, hôm nay có lẽ cũng mất vài giờ.

À! Em vừa mới tan học, có tiện lại thăm anh không? Ở đó có bao nhiêu người để em mang hoa quả lại đó!– Phong Thanh

Chí Hạo nhin không được mỉm cười, biết cậu mới đổi hoàn cảnh nên cô có chút lo lắng, chỉ là người ta đã nể mặt, sao lại không biết tốt xấu, vì thế cậu thông báo với Cận Thần một tiếng, rồi nói cho cô ấy biết địa điểm cụ thể..

Không bao lâu, chợt nghe tiếng điện thoại vang lên, Chí Hạo kéo thêm vài nhân viên công tác, cùng nhau lao xuống khiên hộp lên, vừa mở ra liền thấy ổi, dưa hấu, xoài..... Đầy đủ hết, ngay cả dao cùng đồ lột vỏ cũng ở bên trong. Những người đang làm việc đến mệt nhọc, lập tức hoan hô một tiếng nhào vô ăn đến bất diệc nhạc hồ, không khí nhất thời vui lên rất nhiều.

“Ngại quá, quấy rầy rồi!” Phong Thanh đứng ở đối diện Chí Hạo.

Cận Thần nghe vậy cười nói: “Nếu cái này cũng xem như quấy rầy, tôi thật hy vọng cô có thể quấy rầy nhiều một chút, tốt nhất là mang đồ ăn đến vào lúc này.”

Mọi người ăn xong, hai hộp hoa quả nháy mắt như bị gió cuốn bay mất, mọi dọn dẹp xong xuôi, lại bắt đầu đầu làm việc, Phong Thanh đứng nhìn ra ngoài một hồi, bỗng nhiên đối Chí Hạo cười nói: “Vốn luôn nghĩ giới thời trang sẽ rất loạn, em còn thực lo lắng cho anh đó, hiện tại xem ra không cần thiết nha.”

“Vì cái gì?” Chí Hạo tò mò.

“Bởi vì trừ bỏ em, nơi này ai cũng cao hơn anh.”

Chí Hạo ngẩn ngơ, thái dương tăng thêm ba đạo hắc tuyến.

Phong Thanh cười dài phất tay, nói: “Em đi trước, sáng nay còn có tiết.”

Chí Hạo tiến bạn gái, lại cảm thấy Cận Thần có chút đăm chiêu liếc cậu một cái, chờ cậu chuẩn bị đủ tinh thần đáp lại thì đã quay đầu đi.

Cận Thần là người dễ thân thiết, anh có ánh mắt cực kỳ ôn hòa cùng nụ cười dễ cuốn hút, nhưng mà cũng chính vì thế, ngược lại làm anh khác biệt với mọi người rất nhiều, quan hệ của anh với những người xung quanh không tồi, nhưng cũng chỉ là quan hệ không tồi mà thôi.

Chính là Chí Hạo lại hy vọng cùng anh hợp tác vui vẻ hơn.

Hôm nay kết thúc vào nửa đêm, bất quá cũng may việc chụp ảnh quay phim cũng đã đi được một đoạn, mỗi người đều có loại hưng phấn như trút được gánh nặng. Chí Hạo từ garage lái xe ra, lại thấy Cận Thần đang đứng tay vào túi đứng ở ven đường.

“Không về nhà sao?” Chí Hạo hạ kính xe xuống.

“Về chứ, bất quá bọn họ mượn xe tôi đi bar rồi.” Cận Thần lười biếng híp mắt, vẻ mặt rất vô tội.

“Như vậy a, vào lúc này sẽ rất khó gọi xe đó!”

“Vậy cậu có thể làm tài xế taxi cho tôi một lần không?”

“Có thể chứ, bất quá thù lao phải tính thế nào đây?” Trăng rất sáng, dù sao ngày mai cũng không có việc, Chí Hạo đẩy cao mũm mà bắt đầu đùa giỡn.

“Thù lao sao?” Cận Thần trầm ngâm một chút, chống lên cửa kính xe nhìn Chí Hạo: “Tôi có thể trả cậu một nụ hôn làm thù lao không?”

Ánh trăng chiếu vào mặt anh khiến khuôn mặt trở nên mơ hồ. Chí Hạo nhìn không ra thần sắc của anh, nhất thời tim đập như trống đánh, sưng sốt một lát mới hoàn hồn, cười nói: “Chán ghét muốn chết, tìm đến tình nhân của anh đi.”

Cận Thần bật cười thành tiếng, kéo cửa xe, ngồi vào phía sau cậu.

Chí Hạo cắn răng: “Anh đùa giỡn tôi?”

“Không có a! Nếu cậu muốn, tôi cũng không ngại tặng một cái hôn.”

“Anh ...” Chí Hạo bị nói đến không thể phản biện, thở hổn hển một trận mới quay lại, ra vẻ đắc ý cười nói: “Nếu anh là một mỹ nữ gọi cảm thì tôi có thể suy nghĩ lại.”

“Chẳng lẽ đó là sở thích của cậu?” Cận Thần nhướng mi lên.

“Sao không thể nha!”

“Chỉ là thoát nhìn bạn gái của cậu, cũng không thực gọi cảm a!”

“Lão bà cần phải tìm cẩn thận, hiểu hay không nha!” Chí Hạo cố ý cùng anh chọc cười, cậu cũng nóng lòng muốn cùng người này quan hệ hòa hợp một chút.

“Có đạo lý!” Cận Thần mỉm cười: “Cô ấy không phải người trong giới!”

“Ừ! Cô ấy nghiên cứu vật lý học, đang học lên tiến sĩ.” Chí Hạo kéo kính xe xuống, thành công nhìn thấy Cận Thần kinh ngạc mở to hai mắt, cái trán thêm vết hắc tuyến, trong lòng dâng lên một chút đắc ý ác liệt.

“Nga? Cậu sao có thể quen biết một người như thế?”

“Chúng tôi là hàng xóm, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cô ấy vẫn chăm học hơn tôi, thi một phát vào đại học quốc gia Đài Loan. Cô ấy muốn học lên tiến sĩ, sau đó lưu lại làm giảng viên.”

“Vậy vì sao cậu thích một nhà khoa học?”

“Cái này nói đến cũng thực dài, chúng tôi đều là bạn bè tốt nhất của nhau, mới trước đây tôi còn giúp cô ấy làm quen nam sinh khác, cô ấy còn đưa giúp tôi thư tình. Chúng tôi vẫn rất thân thiết, nhưng khi đối phương có tình yêu riêng, lại thường thường tụ tập mà tâm sự oán hận với nhau, nói gì mà kẻ đó kẻ kia thế này thế khác a”

“Sau đó, nghĩ, chẳng bằng cùng cậu” Cận Thần không nghe tiếp, hiểu rõ mỉm cười.

“Đúng vậy!” Chí Hạo cũng cười lên: “Vậy anh thì sao? Vì cái gì thích nam nhân.” Chí Hạo cẩn thận nhìn thần sắc anh, sợ vấn đề này sẽ chọc giận anh.

“Không vì cái gì, chỉ là mọi việc trùng hợp xảy ra!” Cận Thần tươi cười như trước: “Tôi cũng có người rất thích a! Chỉ là cậu chưa thấy thôi!”

“Ác!” Chí Hạo cẩn thận lên tiếng.

Nhà thuê của Cận Thần tuy rằng hơi xa, nhưng đường dễ đi nên cũng không mất mấy thời gian.

Anh mở cửa xuống xe, đi hai bước rồi đột nhiên quay lại: “Đi lên ngồi chút không? Tôi có café Lam Sơn Jamaica, mời cậu một tách coi như thù lao.”

Chí Hạo có chút sững sờ, lại mặc danh kỳ diệu cảm thấy được không nên cự tuyệt, chỉ có thể dừng xe, cùng anh lên lầu.

(1) Cà phê Lam Sơn / / Jamaica Blue Mountain Coffee

Cà phê Blue Mountain là một trong những loại hạt cà phê arabica có giá thành cao và được ưa chuộng nhất trên thế giới. Nó có nguồn gốc ở vùng núi Blue Mountains thuộc Jamaica. Người ta gọi loại hạt cà phê này là Jamaican Blue Mountain để phân biệt với những loại hạt cà phê khác.

Cà phê Blue Mountain là cà phê cao cấp nhất của thế giới. Vì thuộc vùng biển Caribbean, có núi bao quanh, mặt trời chiếu sáng trong biển xanh, những đỉnh núi phản ánh sáng màu xanh biển, vì thế mà có tên Blue Mountain.

Cà phê này có tất cả các đặc tính của cà phê tốt nhất, không chỉ giàu hương vị, êm dịu, và vì các vị ngọt, chua, cay đắng phân phối hoàn hảo. Do điều kiện khí hậu và đất đai nên mỗi năm cà phê đều có hương vị riêng độc đáo trong thang đo riêng của loại cà phê này và hoàn toàn phân biệt với các loại cà phê khác trên TG, không vùng nào trồng giả được.

Hương vị cà phê này được cho là bí mật và không nơi nào khác có được. Hạt được chọn lọc kỹ bằng tay qua các quy định gắt gao nhất thuộc sự quản lý chất lượng của cơ quan riêng biệt cho loại cà phê này và sản lượng mỗi năm cực ít.

Cà phê Lam Sơn vẫn chỉ dùng bao bì và hộp chứa bằng gỗ tuyển chọn (không dùng bao plastic) và tất cả các quy trình sản xuất đều là thủ công. Là loại cà phê quý tộc trong quý tộc.

4. Chương 4

Phòng rất lớn nhưng bày biện rất bừa bộn. Những bộ quần áo danh giá của hãng thời trang nổi tiếng cùng các bản vẽ bị ném đồng một cái, tây một cái, góc phòng là một vài manocanh hoàn mỹ kiện toàn. Cận Thần đem một sofa đôi đến, sau đó tùy tay chỉ, nói: “Mời ngồi”

Chí Hạo có điểm bất đắc dĩ ngồi xuống, mông đặt vào một vật cứng, lấy ra nhìn lại thì thấy đó cư nhiên là một cái đai lưng hiem có được sản xuất hạn chế, chỉ phải cười khổ một chút, thả lại chỗ cũ.

Cận Thần đem một ít đồ vật linh tinh từ quán bar nhỏ đi ra, lại không biết từ nơi nào lấy ra một ít bột café pha vào piston, Chí Hạo trong lòng run sợ kiểm tra một phen, cư nhiên cũng có thể thấy cảnh này, trong mắt không giấu được kinh ngạc.

“Mấy đồ vật này đã dùng xong, cậu giúp tôi để nó lại phòng bếp đi, tôi cần hỗ trợ nha.” Cận Thần tựa hồ không cần ngẩng đầu cũng biết trong lòng cậu nghĩ cái gì.

Chí Hạo bị người xuyên thấu tâm tư, phần nộ giả cười một chút “Như vậy, mấy đồ còn lại trên mặt đất này thì sao?”

“Những thứ đó cậu không thể cất, cậu cất thì lần sau tôi sẽ tìm không thấy, đợi pha xong tôi sẽ tự tay rửa sạch.”

Ngón tay Cận Thần thon dài mà linh hoạt, đổ bột café, thêm nước, đun sôi nước, bỏ lọc, động tác nhẹ nhàng như một khúc vũ đạo, rất nhanh Lam Sơn độc hữu tỏa ra khắp nhà, mùi hương café nồng mà không khó chịu.

“Xong rồi!” Cận Thần hoan hô một tiếng, rót ra li, vẻ mặt hứng khởi.

Chí Hạo nhận được li café, chất lỏng màu nâu mịn như tơ lụa, bọt trắng như sứ lắng lặng tụ tập giữa tách, thực là thứ xa xỉ a..... trong lòng Chí Hạo cảm khái, một chén này cũng đủ để hẩn mua đồ ăn cả tháng nha.

Cận Thần lại tự rót cho mình một li, xoay người tắt đèn trong phòng (*O.o làm gì =.=*), oa đến bên người Chí Hạo ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Café này thích hợp ở trong bóng tối yên tĩnh mà uống.”

Trong phòng này có một cửa sổ rất dài rộng, ngã người vào sofa, vừa mở mắt liền có thể nhìn thấy sao trên trời, Chí Hạo than nhẹ một tiếng, tâm tình không tự giác đã buông lỏng xuống.

“Đây là nơi cao hơn so với mặt biển 2256 thước, lại nói tiếp, café này do người khác tặng tôi, năm nay bận rộn quá, nhớ đến thì mấy hạt café này cũng gần như hỏng hết rồi.” thanh âm Cận Thần có vô cùng tiếc hận.

Chí Hạo có điểm hoang mang khó hiểu, tại sao, không phải chỉ là café sao? Đáng giá như thế? Lại còn có

thể làm cho người ta bận lòng đến vậy ?

“À..... Đây, đường ở chỗ nào thế.” Tiêu Chí Hạo theo thói quen uống một ngụm, cảm thấy loại café này có vị hơi là lạ.

“Đường?” Cận Thần đột nhiên quay đầu, đôi mắt trong bóng đêm sáng quắc như đuốc, Chí Hạo bị anh nhìn đến hoảng hốt trong lòng, đang định hỏi có phải yêu cầu này quá bất hợp lý hay không, anh lại lên tiếng trước, lắc đầu nói: “Cậu tự tìm ở phòng bếp xem.”

“.....Thôi vậy!” Chí Hạo do dự một chút, phòng này đen thui một mảnh, đường đến phòng bếp còn không biết đi thế nào, hướng chỉ dọc theo đường đi vô vùn chướng ngại vật, tùy tiện đập hai ba thứ thì có khi mất cả năm tiền lương ấy chứ.

Hương thơm của café Lam Sơn rất nồng đậm, mang theo hương hoa quả đậm đà, uống nhiều cũng bắt đầu cảm thấy khó tiếp nhận nữa, Chí Hạo luôn luôn có sinh mệnh như cây cỏ, đối đại bộ phận sự vật đều rất có lực nhấn nại.

“Tony, cùng một nhà khoa học nói chuyện yêu đương thì có cảm giác gì?”

Mạch tư tưởng của Chí Hạo chính là Nam Sơn phóng mã (*suy nghĩ bay bổng nhanh chóng*), một câu hỏi thực tế đột nhiên đánh về phía cậu, đành phải điều chỉnh tinh thần, cẩn thận suy nghĩ một chút: “Không tệ a.”

“Thật sao?”

“Là không kém a!” Chí Hạo thành thành thật thật: “Cô ấy dường như chỉ thích lọ thí nghiệm màu xanh nhạt cùng áo màu trắng, ngày lễ ngày tết cũng không thích đi chơi mấy, tuy rằng không thích hoa hồng, nhưng thích hoa bách hợp. Lâu lâu sẽ bịt mũi chê phòng tôi giống chuồng heo, ngẫu nhiên sẽ đánh thức tôi lúc ba giờ sáng, nói hiện tại cô ấy hảo tịch tịch.”

Mờ mịt chính là vẻ mặt hiện tại của Cận Thần, chỉ là trong thanh âm lại tựa hồ mang theo thất vọng nhàn nhạt: “Chỉ vậy thôi?”

“Đương nhiên, không chỉ có thế.” Chí Hạo suy tư: “Cô ấy có thế giới riêng của mình, sách trên giá thì tôi một chữ cũng không hiểu, thỉnh thoảng cô ấy hưng phấn, nói mình vừa hoàn thành một thí nghiệm, hoặc là đã đạt được gì đó, cho nên muốn mời tôi đi ăn cơm. Tối trọng yếu là, cô ấy rất thực tế, thực lý trí, biết mình muốn cái gì, tôi chưa từng nhìn thấy cô ấy thất vọng hay u uất.” Cậu kỳ thật cũng chỉ hiểu Phong Thanh ở mức độ biết cô ấy là người có giáo dục, còn những thứ khác, đều biết rất ít.

“Như vậy.....” Cận Thần dừng một chút, bỗng nhiên nói: “Không bằng tôi cũng đi tìm một vài nhà khoa học đến nói chuyện luyện ái.”

“Không được câu dẫn bạn gái tôi nha!” Chí Hạo ra vẻ hung ác.

“Ý kiến cũng không tồi chứ?” Cận Thần nhướn mi, cười đến vài phần khiêu khích.

Ánh trăng mờ mịt mờ lung chiếu rọi từ đông sang tây, trải khắp căn phòng, Cận Thần đương nhiên là một nam nhân, nhưng trọng điểm ở chỗ anh là một người nam nhân thập phần đẹp, Chí Hạo chợt liếc mắt một cái, cư nhiên cũng nhin không được cẩn thận nhìn kĩ, đợi cho phục hồi tinh thần lại, vội vàng đem mặt quay đi, vội vàng tự an ủi mình: Liều nhân, liều nhân.....

Cận Thần cứ cười liên tục, ngã vào trong lòng Chí Hạo, Tiêu Chí Hạo tránh né không kịp, lại ngượng ngùng đẩy anh ra, chỉ biết ngửa mặt lên trời thở dài, bỗng nhiên nghĩ đến lời bình luận của Phan Thụy ngày đó: “Hắn không phải là một nam nhân khó tính, chính là người ta vĩnh viễn đoán không được tiếp theo hắn sẽ làm gì.”

Phan tiền bối, một câu bình luận khái quát của cô..... Quả nhiên thực đủ.

Nguyên bản chỉ muốn ở lại một chút, tuy rằng uống hết một li café lớn, nhưng dù sao mấy ngày liền quá mức bận bịu, uy lực Chu Công là khó có thể đỡ, mà đề tài nói đến phân nửa cũng nhạt nhẽo, một người không thêm nói lại, một người cũng từ trong mờ lung mà ngủ thiếp đi

5. Chương 5

Chí Hạo là người tỉnh lại sớm nhất, đây là chuyện cực buồn bực, bởi vì khi ngủ cậu rất miễn cảm với ánh sáng, ánh dương buổi sớm chiếu vào mắt thì người cũng dậy cùng mặt trời. Nhu nhu đôi mắt hơi đau, Tiêu Chí Hạo rên rỉ một tiếng, đang định kéo màn lại, mới phát hiện trên đùi có thứ gì đó đang nằm lên ...

Cận Thần cuộn mình ở một đồng hoa phục, tựa đầu trên đùi Chí Hạo, đem chính mình giấu đến phi thường tốt.

Người này..... Chí Hạo bất đắc dĩ động dậy, Cận Thần như bị gọi tỉnh, đôi mắt bán mở như một loại động vật nào đó, khốn đốn ngẩng đầu liếc nhìn một cái, cư nhiên lại ngã xuống, cọ cọ tiếp tục ngủ. Chí Hạo nhất thời dở khóc dở cười, chỉ đành không khách khí đem đầu Cận Thần sang chỗ khác, bất quá lo lắng việc người này có liên quan mật thiết tới cơm áo gạo tiền của mình, cuối cùng xuống tay ôn nhu một chút.

Tuy rằng vẫn thực mệt mỏi, nhưng tốt xấu gì thì trời cũng đã sáng, hơn nữa trong bụng đang sục sôi kêu, Chí Hạo lấy nước rửa mặt, mở tủ lạnh định vơ vét thứ gì đó để nhét vào bụng, liền nghe từ ngoài cửa có thanh âm, cậu còn tưởng là giọng nói của người lạ nên không để ý tới, không ngờ người bên ngoài gây sức ép một hồi, bỗng nhiên mạnh mẽ đập cửa, tiếng vang rầm rầm chấn động toàn bộ phòng ở. Chí Hạo kinh ngạc khó hiểu, đành bất đắc dĩ tiến lên mở cửa, cửa mở ra lại dọa cậu nhảy dựng.

Một người cho dù có xinh đẹp cỡ nào cũng có giới hạn, Chí Hạo nhiều năm ở trong giới giải trí, thấy qua

nhiều nam suất nữ mỹ, nên cũng có một yêu cầu thẩm mỹ khá cao, chính là vị bên ngoài này dung mạo siêu hạn. Cậu vốn mang theo tức giận đi mở cửa, chính là cửa vừa mở liền bị chói mắt, bỗng nhiên trầm nghĩ đến mình, giờ phút này tóc tai lung tung, không đành lòng. Tuyệt đại giai nhân kia tựa hồ cũng lấp bắp kinh hãi, nghi hoặc hướng bên trong cánh cửa nhìn quanh một chút, mảy liễu dựng thẳng liền đem Chí Hạo đẩy ra, lập tức xông vào.

“..... Đây cô.....” Cô ta nói chuyện cực không lễ phép, nhưng Chí Hạo cố tình đi theo phía sau cô cũng không nổi giận vì bất lễ này, chỉ phải cảm thán quả thực dung mạo là ân huệ của thượng đế.

“Sam? Sam? Em biết anh ở đây, Sam, anh ra gặp em đi” Thanh âm của mỹ nhân thật mềm mại dễ nghe, thập phần rung động lòng người, cho nên nói thượng đế thật sự rất bất công.

Cánh cửa mới này bị đập ầm ầm, Cận Thần rốt cục cũng bị đánh thức hoàn toàn, ngơ ngác ngồi ở trên sofa với cặp mắt ngật sương mù, đợi thấy rõ người tới, cư nhiên không nói được một lời, ôm đầu ngủ tiếp, Chí Hạo đứng ở một bên nhìn đến ngạc nhiên không thôi.

“Sam!” Mỹ nhân ngưng mi, đôi mắt lạnh tựa một tảng băng, hai tay khoanh lại, chỉ dùng cảm chọn hướng Chí Hạo nói: “Sao lại đổi khẩu vị rồi? Tiểu Nam của anh đâu?”

Chí Hạo nghe được hoàn toàn mù mịt, đợi phục hồi lại tinh thần thì bất giác đại quẫn. Nhưng mà đầu sỏ vẫn đang ngủ yên bình, ngay cả liếc mắt xem thử cũng không có.

Đại mỹ nhân lại lạnh lùng châm chọc vài câu, chung quy không chịu nổi, thân thủ đem nam nhân ở sofa lôi lên, Cận Thần lười biếng nâng mắt, chỉ cần liếc mắt một cái người nọ liền khóc lớn. Thật là kỹ thuật kì diệu nha, Chí Hạo sợ hãi than.

“Em muốn giết tôi sao?” Cận Thần thản nhiên chọn mi.

“Sam.....” Thượng đế thật không công bình, người đẹp dù khóc vẫn đẹp, tựa như lê hoa yên vũ.

“Trang điểm mà khóc thì không đẹp a!” Cận Thần than nhẹ một tiếng, dùng ngón cái lau đi nước mắt của đại mỹ nhân.

“Sam, đừng rời khỏi em.”

Như vậy, cầu xin như vậy, Chí Hạo tự nghĩ nếu là mình thì không thể nào nói ra lời từ chối được, chợt lắc đầu, nam tử tâm thường không cần chịu qua thử thách ác liệt như thế nha.

“Tôi không có rời đi đâu a!” Cận Thần thản nhiên nói, giống như không thấy lời cầu xin mềm mại động lòng người kia.

“Sam.....” Ngữ thanh sợ hãi.

“Tôi luôn ở nơi này, vẫn ở chỗ này, không đi đâu cả, chỉ là tôi và em không ở cùng nhau mà thôi.”

“Sam.....”

Chí Hạo đổ mồ hôi, thăm nghĩ may mắn không phải gọi tên cậu, nếu không nhất định sẽ bị bệnh tim.

“Em hiện giờ muốn đi đâu không? Hay là ở đây khóc thêm một lúc nữa.” Cận Thần ôn nhu như trước, đáng tiếc lời nói lại không chút thương hoa tiếc ngọc.

“Anh.....” Mi nhú lại, rốt cục cũng chịu không được, vung tay lên, hai bộ bàn trà quý báu trên bàn bị đập nát, còn ngại không đủ, tùy tay lấy mấy bộ hoa phục trên đất, lấy tay xé nát.

Cận Thần khẽ nhú mày, từ sofa đứng lên, người kia muốn chạm đến, lại bị anh né qua, rồi giữ chặt Chí Hạo đến phòng ngủ, không đợi hai người phản ứng lại đã đóng cửa cài khóa.

“Anh ... Cô ấy” Tiêu Chí Hạo mục trừng khẩu ngọc, nhất thời không nói ra tiếng được.

“Dọa đến cậu rồi.” Khóe mắt Cận Thần ôn hòa thanh nhuận, lại có vài phần xin lỗi.

“Bạn gáiTrước?”

“Xem như vậy đi!” Cận Thần dường như chưa từng có việc gì xảy ra, với tay lấy cái gối ôm vào ngực.

“Anh sao lại như thế.” Chí Hạo không khỏi giận dữ.

“Tôi đây hẳn là như thế nào? Đối cô ấy nói tôi muốn ở cùng cô ấy cả đời sao?”

“Nhưng.....” Chí Hạo nghẹn lời, trong lòng vẫn bất bình.

Phòng ngủ cách âm rất tốt, nhưng vẫn nghe thấy thanh âm khóc kêu bên ngoài, đồ vật rơi xuống đất giòn vang, Chí Hạo cảm thấy không đành lòng, vài lần muốn mở cửa đi ra ngoài.

“Cậu đi ra ngoài thì có ích lợi gì?” Cận Thần thản nhiên nói một câu, Chí Hạo giống bị tạt vào đầu chậu nước lạnh, bất đắc dĩ cười khổ.

Náo loạn hồi lâu, người bên ngoài ước chừng cũng mệt mỏi, Chí Hạo thấy không còn động tĩnh gì liền đi

ra, lại bị Cận Thần ngăn lại, lấy điện thoại di động ra gọi cho quản lí dưới lầu, chỉ nói là có một vị bằng hữu tinh thần không ổn, thỉnh bọn họ kêu xe giùm, đem người tiễn đi. Chí Hạo nghe xong sợ hãi cười, đầu năm nay làm việc gì cũng thực vật vờ, mà chuyện ly kỳ như vậy cũng gặp được, đối phương lại cố tình đáp ứng sáng khoái vô cùng, cứ như là chuyện thường ngày.

Chờ cánh cửa mở ra, nguyên bản phòng khách đã bữa bọn nay lại như bị bão xoáy quét qua, Cận Thần xuất ra camera chụp ảnh, Chí Hạo kinh ngạc.

“Giao cho luật sư, đến tay cha mẹ của cô ta.”

“Anh muốn làm gì?” Chí Hạo kinh hãi.

“Người như cô ta, sợ nhất là mất đi tín nhiệm của gia tộc.”

“Vậy anh càng không thể làm như thế.”

“Vậy cậu hi vọng tôi mỗi sáng đều bị người ta đến đập cửa rồi phá rối như thế sao?” Cận Thần suy sụp, đúng là thần thái mười phần đáng thương.

Chí Hạo nhất thời mềm lòng, sau cũng không nói gì tiếp, chỉ phải bắt đắc dĩ cười khổ.

6. Chương 6

Dù sao cũng đã rối loạn, nên không sợ lại càng loạn, ai đó ngoan ngoãn ngồi trên sofa, Chí Hạo từ tủ lạnh lấy ra li nước lọc, thật ra cậu so với Cận Thần càng hiểu rõ tủ lạnh nhà anh hơn.

“Sao lại trêu chọc một cô gái như thế.” Chí Hạo ưu tâm lo lắng, cô gái xinh đẹp như vậy, lại có tiền, đương nhiên từ nhỏ là kim kiều ngọc quý, người như vậy, dính vào đương nhiên cũng chỉ có cô ta bỏ người, bằng không chắc chắn sẽ quay về ‘thăm’ thường xuyên, dù sao thứ cô ta có được chính là thời gian, tình lực cùng tiền tài.

“Cậu thật sự có lòng.” Cận Thần quay đầu nhìn cậu, khóe miệng tựa tiểu phi tiểu.

“Làm sao vậy?” Chí Hạo ngạc nhiên.

“Cậu đang lo lắng cho tôi.” Cận Thần cười hì hì, giống như đang nhìn quái vật.

“Thì sao?” Chí Hạo mặc danh kỳ diệu, đột nhiên tỉnh ngộ: Cố chấp, ôn nhu, lãnh khốc, song tính luyến

Nghe nói, từng có một người mẩu dùng thuốc quá liều mà ngã ở đầu đường New York, đến bệnh viện rồi mà vẫn còn gọi một cái tên –Sam, hộ lý của cô tìm tên trong danh bạ rồi gọi qua, đầu kia điện thoại bình tĩnh nghe xong tất cả tình huống, lại nói với họ, hai người bọn họ đã chia tay, chuyện này không thuộc trách nhiệm của anh, anh không muốn can dự. Lúc ấy anh cũng đang ở NewYork, rời nhà đến bệnh viện cũng chỉ hai mươi phút là cùng.

Nghe nói, từng có người tìm tới cửa, nói là có thai đứa con của Cận Thần, anh cư nhiên tìm luật sư để thuyết phục cô gái kia phá thai, nhưng nếu cố chấp muốn sinh, sau đó phải xét nghiệm xem có phải con anh không, nếu đúng thì anh sẽ trả phân nửa sinh hoạt phí.

Nghe nói.....

Chí Hạo chỉ cảm thấy lưng rét run, từng có vô số lời đồn, cậu vẫn tưởng là do giới truyền thông đánh bóng, giờ khắc này bỗng nhiên cảm thấy thực có thể tin.

“Nhiều năm như vậy, cậu là người đầu tiên lo lắng và đồng tình với tôi.”

Tiêu Chí Hạo hừ lạnh một tiếng: Hối hận rồi sao.

“Như vậy, cậu ấy thì sao?” Chí Hạo trong lòng vừa động, nhớ tới khuôn mặt như được thượng đế ban phước kia.

“Người nào?” Cận Thần thần tình mờ mịt.

“John Humer, anh đối với cậu ta là nghiêm túc chứ?”

“Cái gì là nghiêm túc?” Cận Thần bỗng nhiên cười tủm tỉm: “Mỗi khi tôi ở cùng người nào đó đều là nghiêm túc là thật tình, chính là không cam đoan tương lai được.”

“Nói xạo!” Tiêu Chí Hạo trời sinh có tính thần trọng nghĩa, cơn tức một khi dâng lên thì cũng không thèm xem người đối diện có phải là ông chủ của mình hay không.

“Tôi đâu lừa cậu, mọi người ở chung vui vẻ, duyên hết thì chia tay, kết quả là có người lưu luyến không chịu đi, muốn tôi giao trái tim cho hắn, tôi tổng cộng chỉ có một trái tim thôi, dùng xong rồi sẽ thu hồi, mà ai cũng đều muốn có, tổng không thể chia làm bảy tám chín phần nha.”

“Anh có tim sao? Chẳng lẽ đã trao người nào đó?” Chí Hạo cười lạnh.

Cận Thần nhìn chằm chằm vào đôi mắt Chí Hạo một hồi, thần nhiên gật đầu, nói: “Có.”

“Ai!” Chí Hạo đang tức giận, mặc kệ toàn bộ việc này vốn không đến lượt cậu hỏi.

“Cậu không biết đâu, không phải người trong giới, là chuyện rất lâu trước kia, một người không có khả năng.” Ngán ngùng một câu, Cận Thần nói đến ừ ừ.

“Hừ!” Chí Hạo quay đầu đi chỗ khác.

“Cậu không tin?”

“Đổi diện anh mà cũng có người không có khả năng.”

“Đó là một sinh viên, hẳn rất bình thường.....”

“Ha, tôi mới không tin, nếu anh tự thân xuất mã, nam thắng cũng có thể thành công.”

Cận Thần nghe vậy cười to, cơ hồ ngay cả nước mắt đều cười ra: “Tiêu Chí Hạo, tôi cũng không biết nguyên lai cậu đáng yêu như thế Bất quá,” Anh lấy lại thần sắc, mới nói: “Người nọ cùng tôi có quan hệ huyết thống.”

Chí Hạo kinh hãi, chỉ nhìn thấy trong đôi mắt nhuận trạch của Cận Thần là tĩnh lặng, nhưng đáy mắt lại ẩn ẩn lộ ra bi thương.

“Anh để ý điều đó!” Chí Hạo lúng ta lúng túng.

“Tôi không!” Cận Thần cười yếu ớt: “Nhưng hẳn thì có.”

“Anh đã thổ lộ chưa?” Tiêu Chí Hạo là người nếu yêu sẽ nói, kiên trì làm cho đối phương biết đến tình yêu của mình.

“Làm như thế nào?” Cận Thần chứa chứa một đồng hồ hỗn độn: “Ôm hẳn khóc một hồi? Sau đó đem mọi đồ đạc đều đập nát?”

“Cho nên?”

“Tôi nhận mệnh!” Cận Thần thản nhiên cười: “Mọi người đều thích nói tôi tàn nhẫn không tình cảm, kỳ thật tôi chưa từng bức người khác đi làm chuyện mà chính tôi cũng không thể, tôi cũng có thứ để cầu mà không được, tôi cũng chỉ đành chấp nhận số mệnh mà thôi.”

Chí Hạo vẻ mặt xấu hổ, cậu là chính nhân quân tử, cường bức người khác nói lại vết sẹo trong lòng nên

tâm đầy băn khoăn.

“Bạn của tôi giống bạn gái cậu.” Cận Thần cũng không nói tiếp, ngã vào sofa trầm mặc một trận, lại nói ra một câu thiên ngoại phi tiên.

“Hả.....” Chí Hạo kinh ngạc, tức khắc bình phục tâm tình: “Cái kia hẳn..... Cũng là nhà khoa học?” Bỗng nhiên hiểu được vì cái gì anh đối bạn gái mình sinh ra hiểu kì.

“Ừ, hẳn ở Tân Châu, học về vật lý, sách trên giá của hẳn tôi cũng không hiểu.” Cận Thần cười yếu ớt, khoe mắt đều là ôn nhu.

“Tại sao lại yêu người như vậy.”

“Bởi vì hẳn rất tốt, đối xử với tôi tốt lắm, cái gì cũng nhường tôi, rất kiên nhẫn với tôi. Hẳn phi thường cẩn thận, nhớ rõ tất cả mọi thứ tôi thích, hẳn luôn chuyên tâm nghe tôi nói, rồi chỉ im lặng mỉm cười, ánh mắt lờ lờ tỏa sáng. Tình yêu có rất nhiều loại, cùng hẳn im lặng ở một chỗ cũng là hạnh phúc, sau đó tôi thậm chí chỉ cần nhìn hẳn chuyên chú liền cảm thấy thỏa mãn, khoảng khắc hẳn từ bàn học ngẩng đầu lên, ánh mắt mê ly như từ thế giới khác mà đến, thập phần động lòng người.”

“Tốt như vậy, vì cái gì cuối cùng không có kết quả?”

“Không biết nha.” Cận Thần than nhẹ: “Bỗng nhiên có một ngày, hẳn biến mất ở khỏi cuộc sống của tôi, không hề chủ động liên lạc, không chịu gặp mặt, mà tôi cũng không dám đến hỏi vì cái gì.”

Chí Hạo thở dài, vươn tay vỗ vỗ bả vai Cận Thần, cậu là người dễ mềm lòng, rất biết cảm thông, nhất thời liền quyết định tha thứ cho ‘tội ác’ của người này.

“Tony, cuối tuần đi theo tôi tới Luân Đôn đi! Kiểu một mới nhất cũng sắp ra mắt rồi.”

“Ừ..... A?” Người làm nghệ thuật đều như thế sao? Thật đúng là theo không kịp lối suy nghĩ của người này, Chí Hạo gãi đầu nghĩ.

7. Chương 7

Chí Hạo nhanh chóng thay đồ, trực tiếp chạy về công ty sắp xếp công việc, cuối tuần sẽ đi Châu Âu, còn phải chuẩn bị một đồng hồ vật này nọ mang theo, trước kia bàn luận xong xuôi rồi mới ra thông báo, bây giờ thì phải chạy đi ghi lại sổ sách đã, nào phải chuyện gì cũng có thể nói sau cơ chứ. Cậu đương nhiên sẽ không mắng Cận Thần sao không sớm thông báo quyết định này, *tuần lễ thời trang* là sớm đã định ra, là cậu sơ sẩy.

Chí Hạo ngẩng đầu, vừa hay gặp được đúng lúc Phan Thụy bê hộp giấy đi ngang qua cửa, trong lòng khẽ động liền chạy theo kéo tay cô lại.

“Cần gì phải tới mức từ chức.” Chí Hạo nâng thùng, lắc đầu thở dài.

“Không phải từ chức, ông chủ cho tôi nghỉ dài hạn một năm, tôi chỉ đi hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp thôi.”

“Một năm lận?” Chí Hạo kì quái kêu.

“Đúng vậy” Phan Thụy than nhẹ: “Ông ấy kỳ thật là người tốt.”

Chí Hạo không nói gì, Tôn lão quái tuy rằng khắt khe độc ác, nhưng thời khắc mấu chốt tuyệt đối tử tế với nhân viên, cho nên mới lửa được rất nhiều người vì ông ta làm trâu làm ngựa.

Chí Hạo tiến tới cửa, rốt cục vẫn nhìn không được, hỏi: “Bạn gái trước của Cận Thần rất đẹp phải không?”

“Bạn gái hay bạn trai của anh ta thì có bao giờ không đẹp?” Phan Thụy hỏi lại.

“Không phải, là phi thường xinh đẹp, tóc uốn màu hạt dẻ, đôi mi thực dài.....”

Cậu còn đang cố hình dung, Phan Thụy đã cười cười, tùy tay chỉ áp-phích trên tường, nói: “Trong giới thượng lưu, có phải hay không?”

Chí Hạo nhất thời nhụt chí, cũng đúng, điều này hơn phân nửa là thể hiện ở cách ăn mặc, nhưng ở nơi thành thị này thì cũng không hiếm có người ăn mặc như cô ấy.

Phan Thụy lại có chút dăm chiêu: “Người kia, trên cổ đeo sợi dây chuyền kim cương hình chữ thập phải không?”

“Ừm, đúng...” Chí Hạo đối việc quan sát cẩn thận trang sức người khác thì không mấy lưu tâm, quay đầu ngẫm lại, quả nhiên như thế.

“Lâm Ý Kết? Cô ta đến Đài Loan sao?” Phan Thụy thập phần kinh ngạc.

“Ừ, hôm nay sáng sớm chạy đến nhà của Cận Thần, đập nát vô số đồ đạc.”

“Chí Hạo, cậu ở chỗ anh ta?” Phan Thụy nghe ra một tầng ý tứ khác, kinh hãi hô.

“Ừ, sao thế?”

“Sao cậu lại ở trong nhà anh ta.” Phan Thụy vô cùng đau đớn.

“Vậy thì sao?”

“Tiêu Chí Hạo, tôi hỏi cậu, cậu sẽ ở nhà nữ đồng nghiệp qua đêm sao?”

“Đương nhiên sẽ không, nhưng.....” Chí Hạo cả kinh, nhất thời xấu hổ, người nọ là song tính luyến, qua đêm ở nhà y sẽ rất khác so với việc qua đêm ở nhà đồng nghiệp khác.

“Cẩn thận một chút, nhân ngôn đáng sợ.” Phan Thụy nói lời thăm thía.

Chí Hạo liên thanh đồng ý.

“À, cậu nói cậu gặp Lâm Ý Kết sao?” Phan Thụy lấy lại tinh thần, liền quay lại đề tài khi nãy.

“Ừ, đã gặp, xinh đẹp như vậy sao lại không thể nổi danh, tôi ngay cả thấy cũng chưa từng.”

“Tất nhiên là vậy rồi, người ta là thiên kim tiểu thư của đại tập đoàn, làm minh tinh chỉ để giải sầu, thế nào mà lại động chạm đến người như cô ta mà ăn đau khổ chứ.”

“Cận Thần sao lại gặp gỡ người như vậy nha?” Quả nhiên giống như suy nghĩ của cậu, Chí Hạo không khỏi lo lắng không thôi.

“Đây là chuyện của họ, không cần cậu phí công.” Phan Thụy lẳng lặng nhắc nhở cậu.

Chí Hạo bất đắc dĩ, cuối cùng đi tới một vấn đề: “Cô biết rõ thái độ làm người của anh ta, vì sao còn động tâm với hắn?”

Mặt Phan Thụy đại biến, Tiêu Chí Hạo lập tức hối hận, đáng tiếc lời đã nói ra, nước đã đổ khỏi bát, sao mà lấy lại được đây.

“Cậu bây giờ không phải cũng biết thái độ làm người của anh ta, mà vẫn còn vì anh ta lo lắng sao?”

“Tôi nào có.”

“Như vậy hiện tại cậu đuổi theo tôi hỏi mấy vấn đề này làm gì? Chẳng lẽ là coi trọng Lâm Ý Kết nên thay

cô ta bất bình sao?” Phan Thụy nhượng lên mi.

Chí Hạo nhất thời nghẹn lời.

“Anh ta làm cho người khác không thể tức giận nổi.” Qua một lúc lâu sau, Phan Thụy nhẹ giọng nói.

Đúng vậy, Chí Hạo giật mình, vì cái gì.....

“Cậu có biết anh ta cùng Lâm Ý Kết quen nhau thế nào không?”

“Cô biết sao?”

“Lần đó đúng dịp tuần lễ thời trang ở NewYork, vội đến gần chết, rốt cuộc xong mọi chuyện, anh ta dẫn tôi đi quán bar giải sầu. Đúng lúc đó có party sinh nhật của một thiên kim tiểu thư, có người thấy anh ta đến, liền dạt qua một bên uống rượu, để anh ta cùng chủ nhân bữa tiệc khiêu vũ một điệu tăng-gô, sau đó không có bất kì ai dám bước xuống sàn nhảy.”

“Đơn giản như thế?” Tiêu Chí Hạo ngạc nhiên, cảm thấy bội tình bạc nghĩa mà cậu tưởng tượng cũng không giống lắm nha.

“Ngày hôm sau, anh ta nói với tôi phải ở lại thêm vài ngày, kêu tôi giúp anh ta thông báo. Tôi lúc đó còn có cảm giác xấu, nói với anh ta, thiên kim tiểu thư chẳng qua chỉ ham mới mẻ, cùng cô ấy một chỗ sẽ không có tương lai. Anh ta cười to, nói ai có thể cam đoan tương lai, hiện tại vui vẻ là tốt rồi. Tiếp qua mấy tháng, anh ta lại bắt đầu kết giao John Humer, tôi sinh khí, hỏi anh ta rằng Lâm Ý Kết thì làm sao bây giờ, anh ta thực kinh ngạc, nói Ý Kết đã sớm lập gia đình.”

“A? Sao lại thế?” Chí Hạo hồi tưởng cô gái mang thần thái ai oán sáng hôm nay.

“Lâm Ý Kết là thiên chi kiêu nữ, đột nhiên nói muốn kết hôn, Cận Thần không chịu, cô ta liền giận dữ, vài ngày sau cùng một người khác vào giáo đường.” Phan Thụy mỉm cười.

“A.....” Chí Hạo choáng váng, thật giống như chuyện trên trời a.

“Anh ta còn cho tôi xem thiệp mời, tôi lúc ấy chưa xót muốn khóc, hỏi anh ta làm sao bây giờ, anh ta lại thoải mái cười cười nói nên chuẩn bị một phần lễ vật đính hôn.”

“Anh ta căn bản không thương cô ấy.” Chí Hạo thốt ra.

“Tôi cũng nghĩ như vậy. Nhưng anh ta không nhận, lại tiếp tục tìm kiếm mục tiêu kế tiếp, luyện ái, hoặc là anh ta sẽ nói tái kiến hoặc là đối phương nói, thực lẩn quẩn.”

“Tôi thực không hiểu.” Chí Hạo nhúc đầu.

“Tôi cũng không muốn hiểu.” Phan Thụy thản nhiên mỉm cười: “Cho nên tôi rời đi.”

“Nhưng sao cô lại thích anh ta, một người đàn ông như thế?”

“Chúng ta đều biết thuốc phiện có độc, chỉ là khi cậu hít một lần, sẽ muốn lần thứ hai, nam nhân này là hoa anh túc, cùng anh ta ở một chỗ sẽ không có tương lai, nhưng chính bản thân lại tự huỷ hoại, bởi vì giống anh ta, không muốn nghĩ tới tương lai.”

Về mặt Phan Thụy thập phần cảm khái, đó là do cô tự nhận lấy.

8. Chương 8

Ở trên máy bay đi Châu Âu, quảng cáo do Cận Thần chế tác cũng được trình chiếu, Chí Hạo vừa xem liền hút một ngụm lạnh khí.

Đầu năm nay đã cẩn thận bắt đầu, dù không để xảy ra một sự sai sót nào, cam đoan rằng sẽ siêu hoàn hảo nhưng khi chính mắt xem thì lại hoàn toàn khác, trực tiếp dùng Đài Loan làm bối cảnh. Trang phục là do Cận Thần thiết kế, mang phong cách Châu Á, đơn giản, phần eo còn chừa thêm chút phong cách châu Âu Cận Thần mỗi khi làm việc đều rất nghiêm túc, quảng cáo luôn làm tỷ mỉ.

Vì thế chỉnh chỉnh sửa sửa, sửa sửa chỉnh chỉnh Chí Hạo nhìn quảng cáo, mặt bắt giắc đỏ lên.

“Thế nào?” Cận Thần tựa vào vai cậu, hoàn toàn mặc kệ hơi thở của anh đang phả vào cổ của người ta.

“Rất đẹp” Chí Hạo có chút gian nan thốt ra một câu, nhất thời muốn tìm hiểu xem tại sao khi anh tựa vào vai cậu thì cậu lại bị kích thích khó hiểu.

“Không thành ý!” Cận Thần hơi thất vọng, gục đầu xuống vai cậu, một tay lấy nước trái cây để uống.

Chí Hạo càng cúi mặt xuống, càng xem càng thấy cảm xúc sục sôi, thật ra cũng không quá lộ liễu, nhưng đây chính là dục vọng liêu nhân, khiến cho người ta hận không thể đem bàn tay tiến vào bên trong....

Cận Thần thanh thoi uống nước trái cây, thỉnh linh phi cơ chấn động, lập tức liền bị sặc, Chí Hạo đang tâm viên ý mã (*đứng núi này trông núi nọ*), nhất thời bị hoảng sợ, rút ra khăn tay muốn giúp anh lau đi, lại thấy anh không còn ho khan nữa, ngửa mặt ngã vào ghế, đôi mắt khép hờ, lông mi run lên, ngực phập phồng không dừng, vài giọt nước rơi xuống, một đường hướng bên trong áo sơ mi chảy vào, Chí Hạo nhìn thấy cảnh như thế, trong lòng như đang có vài chục con mèo, trăm triệu náo tâm.

Chí Hạo bỗng nhiên có một loại giác ngộ, nguyên lai càng dung tục lại có sức hấp dẫn rất riêng.

Nếu chỉ là trong tưởng tượng thì không sao, nhưng hiện tại đang bày ra ngay trước mắt thế này Chí Hạo bỗng nhiên cảm thấy yết hầu khó chịu, đem khăn tay nhét vào túi trước ngực, quay đầu vào toilet.

“Ai..... Đang trên máy bay ... không cần chạy loạn.....” Cận Thần mở mắt ra, mặc danh kỳ diệu nhìn người này chạy trốn chết như trốn địch.

Cận Thần đương nhiên không cố ý, Chí Hạo lại luôn đề cao bản thân.

Cho nên đây lại thành một hồi hiểu lầm! Chí Hạo nắm quyền, hít sâu, tái hồi tưởng một chút người mẫu xinh đẹp trên quảng cáo, nhất thời cảm thấy tâm tình bình phục không ít.

Ai..... Đầu năm nay, kiếm tiền không dễ a! Cậu đi đi lại lại một lát, ở trên gương của toilet hiện lên một đôi mắt đầy u oán.

Phan Thụy nói nếu ở Đài Loan dù vội cũng sẽ có chút thời gian rảnh, chỉ khi đến tuần lễ thời trang mới thấy cái gì gọi là vội muốn chết, nhưng Chí Hạo cảm giác lời này cũng chưa đúng lắm, cái gì là vội muốn chết, rõ ràng là vội đến chết luôn, chết mới xong hết việc, nếu không thì còn lâu a.

Vài trăm cuộc thi, chuyển địa điểm liên tục, lại còn bình chọn nhà thiết kế xuất sắc, rồi phong cách xu hướng thời đại, ai làm giám khảo, chụp ảnh, bình luận và vân vân

Cận Thần làm việc rất tùy ý, tùy tiện nghĩ đến cái gì thì phải có cái đó, vì thế Tiêu Chí Hạo cũng bận rộn theo, lại phải nén giận vì ông chủ làm khó dễ, hối hận mình không nghĩ đến rằng hai người này là song kiếm hợp bích, đẩy dọa nhân viên đến mức muốn tìm đường chết chứ không muốn sống.

Mở màn đại hội là lúc sáng sớm, trang phục đã được chuyển đến, phải sắp xếp bộ nào trước bộ nào sau, người nào mặc bộ nổi bật nhất, người nào không cần quá tốn công chú ý, đi đầu tiên là ai, cô ta mặc gì mới có thể thu hút chú ý nhất Dù loại vấn đề đều cần Cận Thần trực tiếp đến trường quay.

Chí Hạo là tay mới trong giới, nhưng vì chịu khó và cẩn thận, học hỏi cực nhanh, chỉ cần Cận Thần cho một ánh mắt, cậu đã hiểu ý, đưa qua tư liệu trên tay. Cận Thần hướng Chí Hạo giơ lên ngón tay, Chí Hạo kinh ngạc, cố gắng ghé tai nghe, Cận Thần dùng tiếng Trung kêu to: “Trở về sẽ tăng năm lần tiền lương cho cậu.” Chí Hạo chấn động khiến tai bị ù, dờ khóc dờ cười.

Trước ngày khai mạc, đương nhiên là làm suốt đêm, nhóm người mẫu phải nghỉ ngơi tốt, điệu bộ trên sân khấu phải ổn định, nhà thiết kế tất nhiên cũng cần nghỉ ngơi tốt, nhóm trợ lý thì lại không thể. Hội trường phải bố trí, quần áo phải kiểm tra lại thêm lần nữa, Cận Thần đều tự làm mọi chuyện, dù là một cái cộc hay một bộ đồ đều đích thân kiểm tra, Chí Hạo giống như tay chân của anh, đem những ý niệm trong đầu của anh biến thành sự thật.

Có trợ lý châm cà phê đi ra, Cận Thần uống một ngụm, bỗng nhiên tìm người lấy cho ít đường, mọi nhân viên ở đây đều kinh ngạc, Cận Thần cho tới bây giờ thích tự tay pha cafe, mỗi lần uống cafe của người khác pha đều chỉ uống ba ngụm rồi phàn nàn liên tục, lần này lại uống từ tay một trợ lý, rồi lại còn đi tìm đường. Cũng may có quán cafe nổi tiếng ngay bên cạnh, có người lấy túi đường nhỏ ra đưa cho anh, anh nhận lấy rồi bỏ vào tách Chí Hạo.

Chí Hạo đang gọi điện thoại, nhất thời sững sốt, chỉ đến khi nghe có tiếng hỏi, mới phục hồi lại tinh thần.

Khai mạc bình thường rất thuận lợi, nhưng có thành công hay không lại phải xem sắc mặt ông trời, đối mặt biên tập viên lại phải gian nan lấy lòng, trời mới biết bọn họ ngày nào đối với người không có thiện cảm, sẽ cho người từ trên trời rơi xuống đất. Cận Thần vẫn là bảo bối, mặc một bộ âu phục màu xám bạc, bên trong xúng với áo sơ mi cùng cà vạt đen, đây xem như phối hợp hiếm có, nhưng vẫn như cũ được ủng hộ, đáng người hảo là lợi thế nhất.

Chí Hạo là lần đầu tiên tham gia đại hội trọng đại như thế, hưng phấn đến ngủ không được, ngày hôm sau mua toàn bộ báo mới có đăng tin về Cận Thần, đem tin tức đọc hết rồi đọc một cái cho anh nghe. Cận Thần lúc đầu buồn ngủ mông lung, nghe xong cũng tỉnh, lẩm bẩm nói: “Xong rồi.”

“Sao thế, đều khen anh mà!”

“Loại khen để khích lệ này là không có ý nghĩa nhất, chỉ chớp mắt sẽ không ai nhớ rõ, phải là giám khảo mới chính xác hơn được.” Cận Thần thần nhiên bĩu môi.

“Nào có, rất được a!” Chí Hạo đối quần áo luôn luôn có mẫn tuệ sâu sắc.

“Ngay cả cậu đều nói đẹp, có thể thấy được là xong thật rồi.” Cận Thần thở dài, miệng thập phần ác độc.

“Vậy làm sao bây giờ!” Chí Hạo không hề phẫn nộ vì bị đùa, chỉ là sầu lo, lại nhìn Cận Thần bình tĩnh, không khỏi mềm lòng: “Cận thần, nếu khổ sở không cần cưỡng giữ ở trong lòng.”

“Tôi vì sao phải khổ sở?”

“Anh vất vả như thế, dốc hết tâm huyết làm ra, kết quả chỉ là hưởng ứng tầm thường.....”

“Tôi vất vả như thế, dốc hết tâm huyết mà làm, đơn giản vì đó là của tôi, không phải vì muốn được tán thưởng.” Cận Thần bình tĩnh nhìn cậu, đôi mắt hổ phách sáng rực thần nhiên.

Chí Hạo sững sốt, rốt cục giật mình, luôn vì bản thân mà làm, không chối từ lao khổ, ngay cả một sự kiện nhỏ cũng đích thân làm, anh vất vả như thế, không phải vì để cho người khác xem, mà là muốn tạo ra tác phẩm của chính mình, làm xong thì cho mọi người thưởng thức một chút, thích thì tốt, không thích cũng chẳng sao.

“Cũng xong rồi, phải tận hưởng lạc thú trước mắt, đến, chúng ta đi ra ngoài tiêu dao.” Cận Thần tươi cười khả cúc, tùy tay lấy qua áo khoác, cũng không nhìn Chí Hạo phản ứng, thân thủ kéo cậu chạy khỏi khách sạn.

9. Chương 9

Luân Đôn mới vào tháng mười, ở đầu đường, không khí thập phần nhẹ nhàng khoan khoái, hai tay Cận Thần đút vào túi quần, trước mặt Chí Hạo đi lại vài bước:

“Thế nào, có nơi nào muốn đi không? Tôi cùng cậu đi.”

“Tôi Trước kia chưa từng đến đây.”

“Hả?” Cận Thần nhướn mi lên, tròng lớn mắt.

“Ông chủ chúng tôi đều thích phong cảnh Nhật Bản hay Đông Nam Á, nhiều lần công ty nghỉ phép đều ở Châu Á thôi.” Chí Hạo có điểm ngượng ngùng.

“Ôi, đẳng cấp gì thế!?” Cận Thần vô cùng đau đớn: “Đến đến, tôi mang cậu đi, chúng ta đến sông Thames chơi đi.”

Đi dọc theo sông Thames, đứng trên tháp Luân Đôn ngắm cảnh, độ cao 140 thước này tầm nhìn thật tốt, quả nhiên đủ thú vị. Cận Thần giống như người sinh ra tại thành phố này, đem cậu đi hết đồng sang tây, có thể từ một ngõ nhỏ tìm được cửa hàng đồ cổ, mua được đồ ăn thực ngon, Chí Hạo đi theo dọc đường không nghĩ được gì nhiều, cảm nhận được cảm giác thành phố 24 giờ không ngủ.

Buổi chiều lại đến bảo tàng Anh, Chí Hạo tuy rằng vẫn tự xưng thất học, nhưng thưởng thức tác phẩm nghệ thuật thì căn bản không cần quá nhiều văn hóa. Cậu lập tức bị phù điêu thời trung cổ làm cho khiếp sợ nói không nên lời, chỉ vào hai cái tượng Sphinx (Nhân sư) khổng lồ trên cổng vào cung điện, liên tục truy vấn: Đây là đồ cổ bốn ngàn năm? Nhân loại ở bốn ngàn năm trước đã có thể làm ra đồ vật như vậy sao

Cận Thần khẽ cười, một lần lại một lần trả lời mà không lấy làm phiền.

Chí Hạo lưu luyến đi tới đi lui, nhìn mãi cũng không chịu đi, gần đến giờ đóng cửa cũng phải quay lại nhìn thêm lần nữa.

Từ trong viện bảo tàng đi ra, trời đã tối, Chí Hạo suy nghĩ chút, đang muốn mở miệng nói nên đi ăn cơm chiều, Cận Thần ra hiệu bằng tay, đi đến một bên tiếp điện thoại. Là ai vậy? Chí Hạo nhìn anh thần sắc ôn nhu nên tò mò, mờ mịt rồi sáng tỏ.

Còn có thể là ai, trước mắt Tiêu Chí Hạo hiện lên khuôn mặt tuyệt thế, thiếu niên tóc vàng hơi màu đỏ thẫm, đầu năm nay như gặp được may mắn, bầu trời một mình thiếu niên chiếm cứ, không riêng CD cùng Gucci lấy hắn làm người mẫu chính, đến ngay cả BOSS, Hermes cũng muốn, rõ ràng cùng ở một thành phố mà vội đến mức gặp nhau một lần cũng không thể. Đương nhiên làm người mẫu không thể so với nhà thiết kế, Kate Moss là một ví dụ, quang vinh đến nhanh mà qua cũng vội, không để ý liền có người vượt qua, người mẫu nếu thất bại thì đây không nổi còn nhà thiết kế ít ra cũng có thể đổi phong cách.

Cậu còn đang suy nghĩ, Cận Thần đã nói xong, cười đến trong sáng, lộ ra răng nanh tuyết trắng: “Đi thôi, tôi mang cậu đến nơi rất tốt nha.”

Chí Hạo đã có điểm ử rữ, nhưng vì xấu hổ nên không dám mở miệng, chỉ phải đi theo anh.

Mới vừa vào Jazz, trong đó cũng chưa nhiều khách, một góc sân khấu có người đang thổi Saxophone, đại khái cũng đang luyện tập, thổi thổi ngừng ngừng. Cận Thần vừa mới vào cửa chợt nghe có thanh âm gọi lại: *Nơi này.*

Chí Hạo theo thanh âm nhìn qua, thấy thiếu niên tóc vàng đang mỉm cười, quả nhiên vẻ vang cho kẻ hèn này a..... Cậu cảm khái trong lòng.

Cận Thần cười hì hì đi qua, đem một quyển sách hướng dẫn ở bảo tàng gỗ lên đầu thiếu niên, John cười tránh né, miệng đang ngậm đồ ăn, cười đáp, ho khan không thôi.

“Ăn không?”

John không chờ đáp, trực tiếp vươn tay đưa đến miệng Cận Thần, Cận Thần cắn một miếng, lập tức nhú mào: “Cái gì vậy?”

Chí Hạo cười khẽ, tên này đối với đồ ăn cực kì khó tính, hôm nay cậu mới biết.

Cận Thần chớp chớp mi, lộ ra tươi cười quỷ dị, từ trong tay áo lấy ra một cái túi, nhân tình John sáng lên, một phen đoạt lấy, tươi cười rạng rỡ. Chí Hạo vô lực, thứ này thật ra siêu đắt, toàn là lấy linh kiện quý giá để làm. Bất quá cũng không sao, dù gì cũng là tự anh ta làm, ngàn vàng đổi lấy nụ cười giai nhân, coi như là đáng giá.

Một lát sau, trong Jazz cũng đông khách thêm, Saxophone cũng đã thổi đủ mọi làn điệu, làm động lòng người.

Chí Hạo phát hiện nơi này là chỗ lui tới của đám người mẫu, người đến đều rất đẹp, tại nơi này phải có một trái tim vững vàng, nếu không nhìn những người được thượng đế ưu ái thế kia không tự ti mà chết, cũng kiệt sức mà chết chứ quyết không có con đường thứ ba. Bỗng nhiên nhớ đến điều kiện bán vé cho hành khách ở nhà ga, đàn ông cao một mét tám không được mua vé, nga..... Vị này quá một mét tám, thực xin lỗi ngài không được đi vào..... Cậu nghĩ đến thì thấy thú vị, không khỏi khẽ cười.

“Cậu đang nghĩ gì thế?” Cận Thần quay đầu nhìn cậu, ở trong bóng tối, đôi mắt lóe sáng.

“Không có gì!” Chí Hạo cười yếu ớt, tên này vẫn còn có tí lương tâm, giai nhân trước mặt cũng không quên chiếu cố đồng nghiệp.

Quay lại vấn đề khi nãy, cậu cảm thấy bản thân mình kém 8 cm thì đủ 1m8, có tật giật mình nhìn sang xung quanh, ngồi càng thêm vững. Chí Hạo chỉ cảm thấy mình thực giống một thiếu niên nhỏ tuổi mắc sai lầm, đứng ở một góc, miên man suy nghĩ, tự nghe nhạc. Kỳ thật những người này rất đẹp nhưng cũng không khiến cậu quá kinh ngạc, làm nghề này thì trong mắt phải không có tạp vật.

Nhìn trái nhìn phải, trước mắt Chí Hạo lại sáng ngời, lập tức không khỏi cảm khái thượng đế thực hào hiệp, ít nhất cũng để cho cậu ngắm được một lúc ba mỹ nhân.

Cậu thấy có một người trong đó đứng dậy, tóc ngắn bạch kim, một đôi mắt lam như biển, dường như toàn bộ đại tây dương đều đọng trong mắt cô, dáng người thướt tha, có vẻ đẹp nam tử thanh tú cũng có vẻ nữ tử xinh đẹp, làn da rất trắng. Mặc áo khoác lông phong cách Grunge, trên tay cầm một cái ví to, phối hợp với dải lụa dài, thập phần khiến người chú ý. Cậu nhớ rõ cô, là người đại diện cho người mẫu bên này, tên là Joanna, là người mở màn màn diễn thời trang.

10. Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Sam.....” Joanna đến gần, hồn nhiên coi một đám người xung quanh thành trong suốt, một bên chào hỏi Cận Thần, một bàn tay đặt trên vai anh, ngón tay nhỏ và dài chậm rãi xẹt qua hai tai anh.

Cái này quá rõ ràng, Chí Hạo nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, mặt John lại trở nên cực kì khó coi, cả giận nói: “Chị làm gì thế?”

“Sam.” Cô nàng hoàn toàn làm như không thấy, ở trước mặt Cận Thần ngồi xuống, một đôi mắt lợi hại liếc thẳng qua: “Hôm nay thấy anh còn đẹp trai hơn lúc trước nha.”

“Thật không, cảm ơn.” Cận Thần thản nhiên cười.

“Anh cũng không thèm nhìn em một cái.” Những lời này mang âm điệu thực thất vọng, nhưng trong thanh âm của cô lại không có thất vọng.

“Thực xin lỗi.”

“Phải thế nào anh mới nhìn em, chỉ cần liếc mắt một cái, có thể nhận ra em giữa rất nhiều người.”

“Tôi không biết.”

“Em so với cậu ta được nhiều người ngưỡng mộ hơn, so với cậu ta thành công hơn, chẳng thiếu thứ gì cả, đôi mắt anh đừng nhìn cậu nữa, chỉ cần thấy em là được.” Joanna thập phần bình tĩnh, từng câu từng câu đều rất êm tai.

Chí Hạo ở một bên nghe được mà mồ hôi rào rào, không khỏi bội phục đương sự, dưới bao nhiêu là ánh mắt tò mò nghiên cứu và thăm dò lại vẫn có thể bình tĩnh tự nhiên, tươi cười như thường.

“Này, cái này cùng thành công hay không chẳng có quan hệ gì.”

“Vậy thì cái gì mới có quan hệ?”

“Cảm giác.” Cận Thần cười một cái.

“Anh không có cảm giác với em sao? ”

“Có một chút.”

“Sam!” John lắc mình chắn giữa hai người, lạnh lùng nói: “Chị có thể đi rồi.”

“Cậu đang lo lắng cái gì?” Joanna chậm rãi đứng lên, cô nàng vốn không lùn, lại còn đi đôi giày cao tới bốn phân, đủ ngạo nghễ để cùng cậu John kia nhìn thẳng.

“Chị có thể đi rồi.” Đôi lông mày dài và đẹp tựa thiên sứ đã bắt đầu nhăn lại.

Chí Hạo ở sau lưng trạc trạc lưng Cận Thần, tên khốn nạn nhà anh ra tay thật tốt, không cho người mình yêu được một cảm giác an toàn, uống cho anh làm con trai

“A.....” Joanna bỗng nhiên cười ra tiếng: “Cậu chỉ được như thế, từ nhỏ đến lớn đều như thế.”

Chí Hạo sững sốt.

“Tôi thích, cậu đều muốn, ngay cả khi tôi mặc váy thì cậu cũng muốn mặc, cậu biết rõ tôi thích anh ta, liền ra tay giành trước.....”

“Chị nói vậy bực mình cái gì đó!” Thiên sứ thất thanh rống giận, từ bầu trời rớt xuống nhân gian.

“Chẳng lẽ không đúng sao.” Đại tây dương trong mắt Joanna bắt đầu dậy sóng..

“Sam, anh đừng nghe cô ta nói.” John rút cục nghĩ đến ai mới là mấu chốt, liền đổi người.

Cận Thần không mở miệng, chỉ nhú mày.

“Từ nhỏ đến lớn, cậu muốn gì tôi đều nhường cho cậu, vì cái gì..... Lòng tham của cậu lớn đến vậy” Joanna rút cục rơi lệ, cảm xúc không khống chế được.

“Cái đó và tôi có quan hệ gì, là anh ấy không thích chị.”

“Đều là do cậu giành trước.....”

Chí Hạo rút cục hiểu được vì sao nhìn quen như vậy, cậu cảm thấy khuôn mặt của Joanna này rất quen, nguyên lai là giống người quen, hiện tại đem hai người này ra nhìn kĩ, thật sự là từ một khuôn mà sinh ra. Bất quá trở mắt nhìn hai vị thiên sứ này giằng co dữ dội, tuy khuôn mặt hai người này xinh đẹp nhưng xảy ra tình cảnh này thì thật làm khổ những kẻ liên quan, Chí Hạo tuy rằng đã dấn thân vào giới giải trí, nhưng cũng không muốn mình trở thành trung tâm trong bất cứ tình cảnh nào, giờ phút này tất cả mọi ánh mắt đều hướng đến nơi này, tuy rằng không phải nhìn cậu nhưng cũng khiến cậu không mấy thoải mái.

Mới chỉ xuất thần chút ít, lại nghe được tiếng vang huyền ảo, hai người này đã bắt đầu đánh nhau, mẹ nó..... Chí Hạo trong lòng thâm mắng, như thế nào đầu năm nay ai cũng nóng nảy thế nhỉ?

Cận Thần lẳng lặng ngồi ở một bên, mặt bình tĩnh nhìn không ra một tia cảm xúc, bỗng nhiên đứng dậy, Chí Hạo nghĩ rằng anh muốn đi, lập tức cũng chạy theo, không thể tưởng được người này lại đi vào bên trong, đến bên cạnh sân khấu, dừng lại trước đàn dương cầm.

Thế nhưng..... Là muốn đánh đàn? Tiêu Chí Hạo kinh ngạc ngây người.

Chí Hạo trước kia cũng làm người quản lí cho ca sĩ, hiểu biết đối với âm nhạc cũng chỉ giới hạn ở nhạc hiện hành, chính là tại sao giờ nghe lại cảm thấy quen thuộc, nhưng lại nghĩ không ra là bài gì, không phải nhạc cổ điển, cũng không phải nhạc Jazz, thậm chí nghe giống như chỉ là một khúc nhạc thuận tiện đánh ra.

Điệu nhạc lúc đầu hòa hoãn, gần đến cuối lại như phối hợp với cuộc cãi cọ của hai chị em nhà kia, biến làm kịch liệt, Cận Thần đàn dương cầm cực kì giỏi, Chí Hạo lần đầu tiên nghe được tiếng đàn dương cầm như có thể xé rách thanh âm thế này. Ở trong tiếng đàn rục rờ như mưa, một thứ trong suốt màu trắng như tuyết bay tới gần Cận Thần, Chí Hạo vừa mới kịp mở miệng nói ra một tiếng cẩn thận, Cận Thần theo bản

năng quay đầu đi, cái chén đập vào trên dương cầm, vô số mảnh thủy tinh sắc nhỏ bay ra, Cận Thần tránh né không kịp, trên gương mặt xinh đẹp xuất hiện một vết máu đỏ.

Trong lúc nhất thời, tất cả tiếng động đều tắc nghẽn.

John vội vã bỏ nhào lại đây: “Sam, anh không sao chứ!” Thần sắc lo âu, nhìn ra cũng thấy là thật sự đau lòng.

Cận Thần nhẹ nhàng lắc đầu, tùy tay lau đi, từ trong đám người bước ra.

“Sam.....” John kinh hãi, vội vàng đuổi theo, Cận Thần quay lại, thần nhiên liếc cậu ta một cái, nhưng lại khiến người ta đứng sững ở một chỗ.

“Đi thôi!” Cận Thần vỗ vỗ bả vai Chí Hạo, Chí Hạo nhất thời hoài nghi mình có nên vì anh mà cảm động đến khóc luôn không, tại hoàn cảnh cực đoan này mà anh ta cư nhiên còn nhớ rõ kẻ hầu như cậu, thật sự quá mức có lương tâm. Nhưng cũng bởi vì hoàn cảnh cực đoan thế này, cậu kỳ thật càng muốn làm bộ như không biết ba kẻ điên này, chứ không phải chạy theo anh ta rời đi.

“Đi thôi!” Chí Hạo không có nhiều cơ hội lựa chọn, đã bị người đẩy đi. Cậu theo bản năng quay đầu nhìn thiếu niên kia, đôi mắt lam rơi lệ tựa như bông xa cúc, nhưng là đóa hoa đã úa tàn.

Hoa xa cúc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luxury-man>